

obra D'ARTESÀ

Núm. Onze
SEPTEMBRE 1986

SO DIZ A FOLLZ, NON DIS A SORTZ

FULL DE L'ATENEU
L'ARTESÀ

Era un somni, en la nit els estels acaraven suaument una lluna plena de promeses. La claror blanca, platejada, sonava a esquitxos d'argent, el paisatge. Tot era màgic.

Passejava entre els arbres amb un vestit blanc de nit, els peus nus acariciaven suaument la gespa i les petites pedres del camí. Un camí de l'home pels homes, però tanmateix, un camí vers la felicitat. De tant en tant el xisclar d'algun mussol trencava el silenci del temps i, l'espai es tornava bressol de temors i angoixes.

Malgrat tot, les petjades eren rítmiques i només s'aturaren després d'un pi centenari... Davant dels ulls s'obria un llac ple de secrets, ple de mots; era gairebé com argent sota la lluna amb ombres sense moviments, amb imatges que es fonien. Les aigües rítmiques es retrobaven en una melodia llunyana, en un món irreal, un paradís amagat.

Era difícil cercar amb la mirada la fi, era un abisme de frescor, de bellesa, no sabia pas com poder travessar-ho, no sabia d'on venia la força misteriosa que a poc a poc m'arrossegava vers la fredor humida. Semblava com si un munt d'invidibles braços paraltzessin els meus moviments i una nova força s'apoderés del meu cos. Vaig tirar-me a terra mossegant les flors i intentant restar amb els peus fermes, amb el cap net, però tanmateix l'enteniment va fugir, vaig deixar d'oposar resistència i, entre núvols de colors que m'ofegaven vaig perdre el sentit.

En despertar em trobava en una cova sobre un llit de palla, els raigs del sol es filtraven per l'entrada, una claror alhora càlida i alhora estranya il·luminaven la foscor de l'amagatall, vaig posar-me en peu i molt lentament adreçar-me vers al dia. No podia recordar res i, un cop em vaig trobar a fora no reconegué el paisatge, semblava com si tot hagués estat destruït, cremat, un desert s'obria als meus ulls, colors negres i marrons, i la llum del sol, embafadora, oferia la imatge d'una destrucció total. A l'hora, jo mateixa, em vaig sentir cremada, ja no hi restaven els desigs ni els somnis d'il·lusió. Intentar fugir corrent, però no podia donar ni quatre passes, em trobava de cop i volta a terra fent l'esforç per posar-me en peu però, gairebé sense aconseguir-ho.

Tenia molta calor i set però per en lloc no hi havia aigua; vaig arrossegat-me per un terra bullint i la sequedat dels meus llavis s'omplia de terra, amargor, una sensació aspra omplia els meus sentits i la llum m'encegava, no podia obrir els ulls, no veia absolutament res del meu entorn; vaig intentar xisclar però la meua gola restava en silenci, volia plorar i no podia, varen passar les hores i el jorn era interminable, el sol no es ponia i no semblava que en cap moment hagués canviat de posició i el meu cap ardent estava molt a prop d'esclatar.

Vaig restar així hores i hores, sentint com la meua pell perdia suavitat, com el meu cos s'omplia de plecs i com a poc a poc em marcava, sense poder fer res per tal d'evitar-ho. Em vaig sentir vella i tot de cop una imatge negra amb la negror de la por, que s'abocava a sobre meu. I vaig veure uns ulls negres, profunds, malignes, que esclataven en espurnes al veure'm vençuda, i llavors, tan sols llavors que ja res no tenia remei, que no podia tornar a viure, que no em podia esdevenir flor i que jo mateixa enganyada per un món de colors cercant la màgia de la falsedat, creient en uns mots traïdors, m'havia abocat cap a la meua destrucció. I restava, com si es tractés d'una obra més en mans de l'artista de l'odi, en mans d'un llop estepari, que tant sols vivia per a destruir. Entre les mans que jo havia cregut netes i que ara suaument estaven escanyant les últimes forces d'un cos ja vençut.

Malgrat tot, almenys, per a properes encarnacions coneixeré la lliçó de l'odi i, mai més no em miraré en uns ulls tan bruts, malgrat que semblin de seda i malgrat que semblin sincers. Tan sols la meua mirada prendrà forces d'ella mateixa i en un mirall, i en un toll d'aigua clara en un llac transparent en podré reflectir i seran els meus ulls els que m'il·luminin, els que em portin desigs, els que m'acaronin de somnis. Mai no tornaré a creure perquè l'home ha mort i el desert pren posició del cor que ja no vol estimar més.

Elvira García

EL PRIMER DIA QUE VAIG SORTIR AL CARRER

Estava jo tan tranquil, còmodament instal·lat en el meu lloc, entremig de cents i cents de companys, mig endormiscats i repenjats uns amb els altres, ben juntets. De sobte uns sorolls estranys van despertar-me. Quin enrenou! Tots els llums de la gran sala es van encendre; uns homes que duïen unes grans capses de cartró anaven agafant els meus companys i, després d'haver-los tret la pols amb un plomall, els ficaven dins les capses. Uns altres homes se les enduien escales amunt.

Quan vaig voler adonar-me'n ja estava també jo dins d'una capsa on tot era fosc i anava d'un cantó a l'altre amb les sotregades del viatge. Era evident que ens treien de casa però no sabíem el per què, des del nostre naixement no havíem estat moguts de lloc, ens havien col·locat en el nostre raconet i allí vivíem romàs sense que ningú no ens empipés durant molt de temps. Bé, de tant en tant venia un homenet molt eixerit, que sempre xiulava i que ens passava el plomall pel lloc, però això no ens empipava gens ni mica, més aviat li agraïem ja que la pols se'ns posa per tot arreu i ell ens ajudava a estar nets i polits.

Estava rumiant quina en passava quan van obrir la meua capsa i van treure'm fora. Xiquets, quina sorpresa! Era un lloc com ara la meua sala però sense parets ni sostre, és a dir, de sostre sí que n'hi havia però era molt amunt i de color blau; hi havia molta llum però no vaig veure ni una sola bombeta, no sé pas d'on devia penjar el llum.

Em van posar damunt d'un taulell on ja n'hi havia d'altres com jo, però allí passaven homes i dones a dojo, i hi havia un aire de festa, se sentia una remor de veus que venia de tots els indrets.

La gent s'aturava davant el taulell i ens mirava, de tant en tant algú agafava un dels meus companys i se'l quedava. Jo no hi tenia res de res.

Em vaig adonar que al meu costat tenia el meu amic, el savi i li vaig preguntar:

-Escolta'm, tu que ho saps tot, em pots dir què passa?

I ell em va respondre:

-Mira noi, els humans són un xic estranys, n'hi ha uns quants que ens creen perquè la resta ens facin servir, i a través nostre aprenguin tot allò que els cal saber, però passa que els costa una mica d'entrar a casa nostra a veuren's, i per això un dia a l'any som nosaltres els qui sortim al carrer a cercar-los. D'aquesta manera, els invitem a que se'ns enduguin a casa seva.

-I quin dia és avui, amic Enciclopèdia?

-Avui som vint-i-tres d'abril, Petit Príncep.

-Doncs, saps què et dic? Tant de bo que un nen d'aquests de cara bonica se m'emportés a casa seva. Ja tinc ganes de començar a explicar a algú les meves aventures.

No ho havia acabat de dir quan unes manetes petites i rosadetes van agafar-me i mentre em fullejaven vaig mirar el propietari de les manetes i vaig veure una cara plena de pigues, amb uns ulls blaus molt i molt grossos i amb una expressió trapella que em va agradar de seguida perquè era igual que el meu protagonista i de segur que també faria bona «truca» amb la guineu.

Jo també li vaig caure bé i des de llavors que estic damunt la taula de la seva cambra i cada nit, ell i jo, passem una bona estona junts.

Barcelona, 23 d'abril de 1983

Maria Fernádes de Yepes Aragay

Avis per darrer cop:

Els responsables que estem confeccionant els fulls, portem com «norma» la ferma creença en els autors o autores dels escrits, firmats amb nom, pseudònim o alias, per això no ens fem responsables en el cas de plagi, ni ara ni mai.

Coordina els fulls Jordi Pope. (N. dels E.)

en bajando ayer Melquiades que la palabra es todavía (sin acento) muy grave en toda la nuestra sociedad dicen esto Agapito me levanto la randa (con o) de las mismas características de la cipotuda putaranca existencia enseñome la cunilingüe lombriz espermatzoidea. en quedandome maravillado traspuesto sin las partes del todo digeridas pense que aun pudiera temer algun desagradable encuentro con la cesesporrea comitacion de las glandulas anales si bien en los anales de la infame mal denominada especie mamamifera lililiputiense vergausen tenia que desarrollar dicha tendencia a las grandes rafagas terceras en la disminucion expresion del todo inoportuna dado las peculiaridades circunstancias en que desarrollar el acto que se iba desarrollando las potentes sacudidas que iban tomando forma la extensa gratificante oleada de un poderoso aroma a defecacion ardientemente los besos que me dio sin corresponder a las manipulaciones anacronicas empolvadas manitas con la boca me pidio la aurora albina sudorosa polla contenia sufi ciento mente escarcha de tietano de tibetano Andurfo el Locooooo(punto) aparte de las pequeñas miradas logradas en tono diafano de la epoca renacentista bajo la posterior discordante perspiciacia de la asta(sin h) otrora vision del enjuto Melquiades todas las propuestas desarrolladas eran suma mente diabolicas pues en nada contenian cierta elasticidad permanente las cuales desposeian en estripto concubiscente modelo ontologico (con o) en resumen cierta apocalipsis en tonos claro'scuros por esto mismo la dejadez provocada en el misticismo pretendido sin ningun prisma de donde la gama de luz era abrupta la estrechez en las profundidades estrechos conocimientos extrasensoriales desconocian la posesion en el color opaco diferencia entre madurez descorcentante permisiva por el choque frontal dejando al lado las protuberancias antagonicas si bien las magnas manifestaciones del arte no configuran nada los pequeños lipodopteros no podian descalificarse para el bien de la comunidad empezando por quienes los adelantos tecnicos les desarrollan desde la niñez extrovertida creacion poseyendo la ineficaz tenencia hacia lo alquimico pudiendo despenalizar masas de habitáculos incluyendo las fabricas inmersamente contaminantes. la ultima palabra que pude oír se referia a la desmenuzacion del pinguino realidad incongruente por la aportacion calorifica de neuronas que electricamente descalcifican cualquier objeto volante identico a la proporcion indicada en el frasco eliptico regularidad empleada para potenciar la cistitis figura ancestral por la mas segura norma antes no configurasen la inventiva de las pedagogias ambulatoria fraccionada en base circunstancial mente de lugar objeto directo de aprobacion por el organismo pertinente aun en forma embrionaria las matrices consistian en los adobos necesarios para la manutencion indirecta de los flamencos en las opticas tradicionales respondian al sonido desagradable de bocinas mecanicas expuestas en mastodonticas alacenas tras alanteles de bellos entorchados desafortados hombres continuaban entregados a la mas sombra de reticencia mesmamente la incorporacion a un pensativo cangrejo corriendo de espaldas contra todo pronostico inefutable mente indignado tome las riendas del asunto como la paradoja misma me disponia a intervenir Andurfo el Locooooo me pidio que retirara con decencia impunible a cualquier ser vegetativo la representatividad incluyendo el oprobio a su estrechez de hombros o no inquietaba la sonrisa indirecta entonces Melquiades se refirio a la espesa entramada disertacion fisicatela por quienes desconocen las teorias Popeyescas'ine'ndemicas. todos los presentes empezaron a aplaudir a los innovadores de la tecnica del ensortijado laberinto plutonico longitudinal. cuando llegue a casa llame por telefono a Gertrudis quedandonos citados en l'alcantarilla de su casa despues de defecar-se en sus piernas la posei.

Jordi Pope

POEMA UNO

Donde dice: «comunicación» debería decir: «todos los niveles de la conducta humana están codificados en base a la información lingüística, no podemos pretender que el entramado social genere formas avanzadas de cultura cuando las relaciones interindividuales se concretan mediante un modelo lógico divalente que no ha variado en los últimos mil años. Ese modelo lógico que ordena el lenguaje, la realidad y en definitiva la conducta individual del ser humano, genera un desfase cada vez más grave que se acumula socialmente en forma de violencia. Acumulación cada vez más peligrosa ya que cada progreso teórico es también un nuevo crecimiento de la inestabilidad. Un ejemplo sencillo: el crecimiento real de la sensibilidad, en cada individuo, se produce en un continuo multidimensional, pero toda la información/comunicación que contiene la experiencia biosíquica se traduce a dos dimensiones, lo que provoca una inestabilidad creciente, una pérdida continua de realidad. El problema es que sometemos nuestra experiencia a una reducción sistemática. Esterilizamos la riqueza. Nos preocupan las goteras económicas cuando el problema real es un gran boquete en las relaciones humanas. Pensamos en dos dimensiones, nos comunicamos en dos dimensiones, investigamos y avanzamos en dos dimensiones, el resultado es este desastre que llamamos civilización. Imaginemos un lenguaje multidimensional, imaginemos una comunicación no-divalente sino poli-valente, imaginemos que poseemos un cerebro ya preparado desde hace tiempo para un lenguaje de ese tipo y que exploremos la experiencia y la vida muy por debajo de sus posibilidades reales, imaginemos una hermosa casa de cuatro pisos pero sólo utilizamos el sótano y los compartimentos estancos del primero. El cerebro humano es la mayor fuente de recursos para la evolución, es la tecnología más fina que seamos capaces de imaginar, un potencial en su mayor parte inoperante que espera el siguiente paso en su evolución, una evolución no lo olvidemos, que ya no tendrá fundamentalmente carácter biológico o psíquico sino cultural. Sabemos que es precisamente de ahí, de la cultura desde donde el hombre ha levantado en estos últimos doce mil años su mísero imperio. La creación racional de ese lenguaje es un proyecto para la paz biológica, psíquica y cultural del ser humano, de la humanidad.»

ELS PERFUMS

Per fums i boires
flaireja un mut.
Perfums que del no-res
en feu un tribut,
als polls i als llops
i al mut que parla;
i res es mor.
Perfums que esbiaixeu
el record dels amants;
i tot es mor. I
la guineu tot ho veu.
Els perfums, per fums,
travessen la por;
sempre que siguin
emprats per la Guineu.

10.3.86

Txell Sales

Carmelo Sancho

Que s*,

spresión
scape
spansión
gas, petroleo, mi sangre
spesa
mi cerebro s p e s o
mil rostros sin cara
scapan

fugaces

recuerdos.

spresión
scape
psión

està el **SOL**,
S*LIUAMENT

a dalt del

SUSANA FORNIELES

JORDI

FARRÉ